

нів (надає рекламному повідомленню глобального характеру, екстраполюючи всі рекламні пропозиції на всі можливі сегменти континуального простору буття (*всі, кожний* та ін.).

Зупиняючись на нейролінгвістичній природі рекламних КС (пункт1), спеціалісти з НЛП відзначають, що використання предикатів відбувається в певній почерговості: ВАК, ВАК, ВАК (де В — візуальна маркованість, А — аудіальна, К — кінестетична). Такі конструкції можуть реалізуватися на міні-рівні повідомлення (послідовність у межах речення), у більшому текстовому відрізку (перше речення — візуальне, наступне — аудіальне, за ним — кінестетичне) або виявлятися в площинах фразового представлення, підсвідомо оптимізуючи вплив РТ [2: 220–221]. У межах РТ виокремлюємо такі активні відповідні моделі:

А) візуальний предикат + кінестетичний предикат (або в іншій послідовності): *“Хванчкара” — натуральне напівсолодке червоне вино із сильним сортовим ароматом, оксамитовим смаком з малиновим відтінком;*

Б) візуальний предикат + аудіальний предикат (або в іншій послідовності): *Багатство кольорів і ритмів. “Палладієм” — запали в собі вогонь;*

В) кінестетичний предикат + аудіальний предикат: *Справжній смак, як і музика, народжується в пристрасті. Тому пристрасть наших майстрів чути в смаку сиру “Шостка”. “Шостка” розділить наші пристрасті до сиру.*

Отже, можемо констатувати, що рекламні тексти є максимально активними складниками рекламного дискурсу, а характерні ключові слова РТ мають власне семантичну й нейролінгвістичну специфіку, яка употужнює загальну сугестивність цих текстових масивів.

1. Гончаров Г. А. Суггестия: теория и практика / Г. А. Гончаров. — М. : КСП, 1995. — 320 с.

2. Ковалевська Т. Ю. Комунікативні аспекти нейролінгвістичного програмування : монографія / Т. Ю. Ковалевська. — Вид. друге, випр. і доп. — Одеса : Астропринт, 2006. — 324 с.

3. Кохтев Н. Н. Реклама: искусство слова. Рекомендации для составителей рекламных текстов / Н. Н. Кохтев. — М. : Изд-во МГУ, 1997. — 96 с.

4. Леонтьев А. А. Психолінгвістика / А. А. Леонтьев. — Л. : Наука, 1967. — 118 с.

5. Олексенко В. П. Проблема логічності мови масової комунікації / В. П. Олексенко // Всеукраїнська науково-практична конференція

“Журналістика, філологія та медіаосвіта” : зб. наук. доповідей. Т. II (До 95-річчя від дня заснування Полтавського державного педагогічного університету імені В. Г. Короленка). — Полтава : Освіта, 2009. — С. 238–242.

6. Розенталь Д. Э. Язык рекламных текстов / Д. Э. Розенталь, Н. Н. Кохтев. — М. : Высш. школа, 1981. — 127 с.

УДК 811.161.2'42

А. Л. Порожнюк, Л. Б. Мостова

СТИЛІСТИЧНІ ПРИЙОМИ В ТЕКСТІ ГАЛИЦЬКО-ВОЛИНСЬКОГО ЛІТОПІСУ

Порожнюк А. Л., Мостова Л. Б. Стилiстичнi прийоми в тексті Галицько-Волинського літопису.

У статті досліджуються стилістичні особливості мови Галицько-Волинського літопису. Здійснюється порівняльний аналіз виражальних засобів “Галицької” та “Волинської” частин літопису. Мова тексту розглядається як зразок орнаментального стилю літописної пам’ятки XIII ст.

Ключові слова: Галицько-Волинський літопис, стилістичні прийоми, концепти, стиль.

Порожнюк А. Л., Мостовая Л. Б. Стилистические приёмы в тексте Галицко-Волынской летописи.

В статье исследуются стилистические особенности языка Галицко-Волынской летописи. Осуществляется сравнительный анализ изобразительных средств “Галицкой” и “Волынской” частей летописи. Язык текста рассматривается как образец орнаментального стиля летописного памятника XIII в.

Ключевые слова: Галицко-Волынская летопись, стилистические приёмы, концепты, стиль.

Porozhnyuk A. L., Mostova L. B. Stylistic methods in Galician-Volyn Chronicle. The article discusses stylistic features of the language of Galicia-Volyn chronicle. It studies stylistic devices in both parts of the chronicle. The language of the text studies as an example of ornamental style of 13 century chronicle.

Key words: Galicia-Volyn chronicle, stylistic features, concept, style.

Історіографічна пам’ятка “Галицько-Волинський літопис” входить до складу “Літопису Руського” і, маючи кілька списків, найповніші з яких Іпатіївський і Хлебніковський, розміщується одразу

після Київського літопису. Пам'ятка відтворює найголовніші події розвитку і занепаду Галицького і Волинського князівств протягом XIII ст. Науковці виділяють п'ять редакцій цього твору.

Серед літописної літератури Галицько-Волинський літопис посідає чільне місце, вирізняючись яскравим орнаментальним стилем. У пам'ятці домінує світський характер оповіді, немає послідовного хронологічного викладу подій. Науковці неодноразово звертали увагу на особливу поетичність стилю, розмаїття образних засобів тексту літопису [3; 5; 7 та ін.]. Про жанрово-стильову своєрідність цього твору писав і М. Грушевський: “Перед нами дійсно не літопис, а повість в повнім значенні слова. З цього боку вона становить дуже інтересне явище, унікат нашої літератури. Вона свідомо ставить собі літературні, навіть естетичні завдання: можливо живо і глибоко, емоційно закріпити в уяві читачів постаті своїх головних героїв і напрочуд чулі, героїчні, взагалі ефектні ситуації” [4, 144].

З твору стають відомими імена укладачів певних документів та оповідальних уривків: боярин В'ячеслав Товстий, тисяцькі Дем'ян і Дмитро, стольник Яків, дворецький Андрій. Дослідники пам'ятки висувають різні гіпотези щодо авторства початкової частини літопису (книжник Тимофій, київський митрополит Кирило, єпископ Іоанн), а також частини Волинського розділу (володимирський єпископ Євстигній, туровський єпископ Марк, монах Федорець).

Джерельною базою Галицько-Волинського літопису стали численні акти, грамоти, документи князівського архіву і канцелярії, дипломатичні повідомлення, військові повісті, розповіді очевидців, “Сказання про битву на Калці”, сповнене біблійною та народнописенною символікою, “Сказання про Батиеве побоїще”, Біблія, уривки з візантійських хронік Іоанна Малали та Георгія Амартола, “Історія Іудейської війни” Йосипа Флавія, “Олександрія”, “Слово про Закон і Благодать” тощо. На думку Миколи Котляра, літопис є “зібранням великих і малих повістей, присвячених життєписам синів і внуків галицько-волинського князя Романа Мстиславовича” [6, 67]. Літописці використовували народні перекази, дружинний епос, пісні, прислів'я та приказки. У Галицько-Волинському літописі об'єднано тексти різних жанрів. При цьому провідним тут є біографічний принцип побудови оповіді.

Перша частин літопису (з 1201 по 1261 р.) подає хронологічний перелік подій, відтворює занепад і відродження династії князя Романа Мстиславовича, боротьбу за повернення Галича. Виклад зосереджено навколо постаті Данила Романовича, але є і відомості про землі

Давньої Русі. Літопис розповідає про дитинство Данила, його князювання, боротьбу з боярами, про походи проти угорських і польських феодалів, розгром тевтонських рицарів-хрестоносців, подорожі в Орду до Хана Батия і т. ін. Детально замальовується картина мужньої оборони Києва в грудні 1240 -го року від татаро-монгольської навали. На думку М. Грушевського, автором першої частини літопису була людина, близька до оточення князя Данила, яка захоплювалася його військовою і державницькою політикою, мала духовну спорідненість з ідеями князя. Вчений відзначає талант літописця в зображенні стародавнього життя, завдяки чому літопис є “одним з цінніших людських документів європейського середньовіччя взагалі, не кажучи вже про першорядну вартість історичного джерела” [4, 165].

Друга частина твору — це “Волинський літопис”, у якому опис подій розпочинається з 1261 року. Тут головним чином розповідається про Волинську землю та волинських князів.

У цілому Галицько-Волинський літопис становить собою синкретичний твір, що є видатною пам'яткою орнаментального стилю. Давньоруський текст літопису, “загалом важко зрозумілий, а місцями й зовсім незрозумілий навіть для фахівців” [2, 167], максимально точно й адекватно до змісту першоджерела переклав українською мовою Л. Махновець. У пропонованій статті на основі цього науково-документального перекладу, який зміг “зберегти і відтворити специфічну літописну мову, стиль, ритм оригіналу... своєрідність мислення свого часу” [2, 168], розглядаються стилістичні засоби та прийоми в “Галицькій” та “Волинській” частинах літопису.

Центральною постаттю першої частини є князь Данило Романович, образ якого виписано з великою симпатією. Літописець яскраво й пишномовно зображує князя як втілення рицарської доблесті й відваги: кінь під ним — подібний чуду, сідло — з чистого золота, стріли та шаблі також оздоблені золотом, кирея — з шовкової тканини, а чоботи — з зеленої шкіри, та й сам *був-бо він смілий і хоробрий, од голови й до ніг його не було в нім вади*. Зовнішній портрет князя Данила гармонійно доповнюється описом його вдачі. При цьому літописець не вдається до простого переліку позитивних рис князя, а характеризує його через ставлення до нього людей різних соціальних прошарків, а також чужинців. Для останніх *Данило є дуже лютий*, а от для городян він справжній *державець, Богом даний*. Оцінку князя простим людом літописець увиразнює низкою образних порівнянь: *і пустилися вони [до нього], яко діти до отця, як ті бджоли до матки, як [олени], спрагли*

води, до джерела. Від себе літописець також додає: *сей же король Данило [був] князем добрим, хоробрим і мудрим*. Один раз, хоч і не в прямій формі, Данила названо королем. Його добродіє, позбавлені лукавства наміри зображено в літописі засобами прямої мови. На підмову бояр захопити Луцьк Данило відповідає: *Я приходжу сюди молитву вчинити святому Миколі і не можу сього вдіяти*. Відмовляється він і від помсти за лжу. За таке братолюбство *всі похвалили його*.

Образ великого князя Данила літописець випишує, відтворюючи його мову. Пряма мова князя характеризує його як державного діяча, воїна, мудрого воєначальника. Літописець вкладає в уста князя влучні метафори — *я маю правду в серці своїм*, крилаті вислови — *той, хто зволікає на битву — боязливу душу має*, сентенції — *подобає воїну, який кинувся у бій, або звитягу зробити, або впасти од ворогів*.

З великою симпатією змальовано і військо Данила. При цьому літописець нерідко вживає порівняння, в основі яких лежать назви небесних світил, різних явищ природи. Так, наприклад, щити воїнів нагадують зорю ясну, шоломи — сонце на сході, списи — безліч тростин. Можна припустити, що такі порівняння вже побутували в тогочасній народній мові і літописець лише вміло й доречно вплітав їх у свою оповідь. Порівняння в мові літопису є одним із суттєвих засобів експресивного опису численних битв: *стріли, як дощ; головні летіли, як блискавиці; каміння, як дощ сильний, а хан Батий, як той розлючений звір*.

Різного типу характеристики, в основі яких лежать порівняння, ґрунтуються на зіставленні рис людини з рисами тварини чи птаха. Назви деяких тварин і птахів уже в той час могли символізувати силу, хоробрість, войовничість або ж, навпаки, — лукавство та підступність. Так, зокрема, зазначається, що *боярин подібний до лисиці рудизною*, але, як видно з літописного тексту, він подібний і своєю підступністю, бо *запалив моста на Дністрі*. Руський же князь Роман характеризується вже іншими порівняннями. Він кидається на ворогів, *як той лев, сердитий же був, як та рись, і губив [їх], як той крокодил, і переходив землю їх, як той орел, а хоробрий був, як той тур...*

Дослідники мови цього літопису вважають, що порівняння з левом і крокодилем почерпнуто з біблійно-візантійської літератури [3]. Очевидно, релігійні джерела слугували підґрунтям і для решти порівнянь, яких чимало фіксується в творі; зокрема, зрадливі та підступні бояри порівнюються в одному випадку з Каїном, а в іншому — з дияволом.

Для опису історичних подій літописець використав не тільки книжні джерела, а й народнопоетичні. У літописно-хронікальний стиль

оповіді органічно вплітаються притчі, легенди, влучні вислови, метафори тощо. Наприклад: *Острий камінь багато горниць побиває; не подушивши бджіл — меду не їсти; не зоставити каменя на камені*. Інколи метафорична сполука подається разом з тлумаченням її у тексті: *у золото обернувся, тобто багато золота давши, визволився*. Метафорами, що наявні в літописі, є й такі вирази: *пити золотим шоломом із Дону*, т. т. вигнати половців із пониззя Дону; *обійняти землю й вичерпати море*, т. т. погубити, знищити; *пир лихий чинити*, т. т. жорстоко вбивати.

Як стилістичний засіб використано в мові літопису також образні перифрази, як-от: *кара фараонова*, т. т. пошесть; *баламут землі*, т. т. князь Судислав.

Зрідка фіксуються в тексті образні вислови-сентенції, які висловлює власне автор і які він почерпнув, очевидно, з давніших книжних джерел. Наприклад: *Од облуди лихо буде. До викриття — вона солодка є, а викрита — гірка є. Хто в ній ходить — кінець лихий знаходить. О, лихіше люта є се лихо!*

Для стилю галицької частини літопису характерні урочистість, драматизм розповіді, розмаїття мовностилістичних засобів у зображенні історичних осіб і подій, поєднання книжної та уснорозмовної манери оповіді.

Від “Галицького літопису” помітно відрізняється стиль оповіді “Волинського літопису”. Виклад подій в ньому наближається до живої народної мови, рідше використовуються прикрашальні епітети, розгорнуті порівняння, пишномовні звороти, риторичні оклики, оповідь дещо уповільнена. У цій частині Галицько-Волинського літопису, що охоплює період з 1262 по 1292 р., подаються відомості про Волинську землю та її князів. Розповідається про події при дворі князя Володимира Васильковича, про протиборство в польських династіях, в яких беруть участь і волинські князі, про походи татар на Литву, Угорщину, Польщу та спустошення багатьох руських міст.

Зіставляючи тематичний обсяг обох частин Галицько-Волинського літопису, науковці зауважують, що для першої його частини провідною є тема битв і військових походів, а для другої — тривала хвороба князя Володимира Васильковича [5; 7]. Залежно від цього у текстах літописів актуалізуються відповідно різні концепти: для “Галицького літопису” — це військо (його впорядкованість, чисельність, переваги), перемога, Божа поміч, полон, милування ворогів, безпощадність до ворогів; для “Волинського літопису” — це хвороба князя, його страждання, мудрість, милість, праведність. Різна тематична організація текстів

Галицько-Волинського літопису, різне авторство стали тими чинниками, що зумовили специфіку стилістичних ознак обох частин Галицько-Волинського літопису. У мові “Волинського літопису” фігурують переважно характеризуючі епітети, дещо рідше — порівняння, метафори, усталені мовні звороти тощо. Найавні у тексті епітети полярно різняться як своєю семантикою, так і особливостями їх стилістичного використання. Негативно оцінні вживаються літописцем для зображення лише ворогів (*окаянні, нечестиві, беззаконні, прокляті, немилостиві*), а позитивно забарвлені використовуються винятково для характеристики великих князів (*добрі, тихі, кроткі, смиренні, незлобиві, братолюбиві*). Для опису зовнішності та вдачі князя Володимира домінуючим стилістичним засобом стали саме епітети: *високий у плечах, з лиця гарний, і руки мав гарні, голос же в нього був низький, ... був філософ великий, і ловець він був умілий і хоробрий. Був він кроткий, смиренний, незлобивий, справедливий, не загребущий, не лживий, благий, справедливий, христолюбивий, милостив до убогих...* Лише один раз для характеристики цього князя використано образне порівняння, що органічно доповнює попередній опис: *і всякому стану він яко улюблений отець був.*

Порівняння як стилістичний засіб у частині “Волинського літопису” мають певну особливість. Якщо в “Галицькому літописі” основою для порівнянь слугували небесні світила, стихійні сили природи, хижі звірі, біблійні образи й т. ін., то для порівнянь у “Волинському літописі” обрано звичайні, почасти буденні предмети навколишньої дійсності — мости, снопи, піски, бори, зlodії тощо. Лише зрідка нечестивий ворог експресивно прирівнювався до Антіоха сирійського, Ірода єрусалимського і Нерона римського.

У “Волинському літописі” значно рідше використовуються метафоричні та фразеологічні вирази. Метафори вживаються переважно лише для характеристики князя Володимира, який *силою світився, був правдою одягнений, силою перепоясаний, істиною обвитий, розумом увінчаний*. На противагу таким пишномовним метафорам фразеологізми у “Волинському літописі” сприймаються як розмовні стереотипи, що ніби виринули з глибин живої народної мови: *пройняти до печінок, ходити під Богом*.

Своїми стилістичними особливостями “Волинський літопис” більше наближається до традицій Київського літописання XII ст., аніж “Літописець Данила Галицького” [5].

Разом з тим мова обох частин літопису має порівняно розвинену систему лексико-синонімічних засобів. Синоніми як стилістичний

засіб урізноманітнюють опис, сприяють точності, емоційності викладу історичних подій. Залежно від тематичного спрямування тексту формуються і тематичні ряди синонімів. Так, ряди лексики з домінантами *вбити, спустошити, пограбувати, обманути, помиритися* складає лексика, що в переважній більшості функціонує в “Галицькому літописі”. Наприклад: *вбити, побити, вибити, перебити, погубити, порубати, учинити вбивство, оддати смерті; спустошити, знести, розтроцити, сокрушити, обійняти землю й вичерпати море; пограбувати, обібрати, облупити, обдерти; обманювати, удавати, чинити обман, сіяти лжу; помиритися, замиритися, вчинити мир, уладнати мир, утвердити мир, бути в мирі*. В обох частинах літопису особливо розгалуженими виявилися дві групи семантично зближеної лексики: на позначення різних проявів акту мовлення та на позначення стану втрати життя; напр.: *говорити, казати, глаголити, мовити, промовляти, оповідати, повідати, возвіщати, вести мову, правити мову, радитися, перемовлятися, розверзати уста; померти, преставитись, прийняти кінець, смерть прийняти, дух спустити, душу пожити, одійти зі світу сього, оддати душу в руки Богові, одійти до Господа, прилучитися до отців своїх і дідів*. Найбільше синонімічних відповідників мають дієслова, дещо менше — інші частини мови; напр.: *смути, заколот, заворушення, крамола; підступний, облудний, лукавий, невірний; багато, повно, безліч, без числа, сила-силенна*.

Дослідження мови Галицько-Волинського літопису дозволяє дійти висновку про те, що його автори добре знали й вільно володіли усіма засобами тогочасної мови. Вони вміло й доречно добирали з її скарбниці найвиразніші мовні елементи, вплітаючи їх у виклад історичних подій, виявляючи при цьому власний, неповторний стиль оповіді. Мова Галицько-Волинського літопису — це яскравий вияв орнаментального стилю певного літературного жанру, а також зразок української літературної мови XIII століття.

1. Возняк М. Історія української літератури: в 2 т. / М. Возняк. — Львів: Світ, 1992. — Т. 1. — 696 с.

2. Галицько-Волинський літопис / відп. ред. Р. М. Федорів. — Львів: Червона калина, 1994. — С. 5–168.

3. Генсьорський А. Галицько-Волинський літопис (Лексичні, фразеологічні та стилістичні особливості) / А. Генсьорський. — К.: Вид-во АН УРСР, 1961. — 284 с.

4. Грушевський М. Історія української літератури: в 6 т. / М. Грушевський. — К.: Либідь, 1993. — Т. 3.

5. Ерёмин И. Волынская летопись 1289–1290 гг. как памятник литературы // Литература Древней Руси /И. Ерёмин. — М. — Л.: Наука, 1966. — С. 164–184.

6. Котляр М. Галицько-Волинський літопис XIII ст. / М. Котляр. — К.: Ін-т історії України, 1993. — 167 с.

7. Кулько О. И. Интенциональность как категория летописного текста: На материале Галицко-Волынской летописи: автореф. дис. на соиск. учёного степен. канд. филол. наук: спец. 10.02.01 “Русский язык” / О. И. Кулько. — Волгоград, 2002. — 25 с.

8. Чижевський Д. Історія української літератури (від початків до доби реалізму) / Д. Чижевський. — Тернопіль: Презент, 1994. — 478 с.

УДК 811.161.2:81'373.611

Н. М. Хрустик

ПРОБЛЕМА ВСТАВНИХ МОРФЕМ В УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ ТА ІНФІКСАЛЬНИЙ СПОСІБ СЛОВОТВОРЕННЯ

Хрустик Н. М. Проблема вставних морфем в українській мові та інфіксальний спосіб словотворення.

У статті йдеться про розв'язання дуже важливої й дискусійної проблеми виділення в українській мові особливого виду морфем — вставних афіксів, а також про інфіксальний спосіб словотворення.

Ключові слова: вставні афікси, морфемна будова, спосіб словотворення, словотвірний тип, українська мова.

Хрустик Н. М. Проблема вставних морфем в украинском языке и инфиксальный способ словообразования.

Статья посвящена очень важной и дискуссионной проблеме выделения в украинском языке морфем особенного вида — вставных аффиксов, а также инфиксальному способу словообразования.

Ключевые слова: вставные аффиксы, морфемная структура, способ словообразования, словообразовательный тип, украинский язык.

Khrustyk N. M. The issue of epenthetic morphemes in Ukrainian language and infix derivation method.

The article deals with a crucial and controversial issue of separating out infixes, morphemes of a special kind, and way of word-building with infixes in Ukrainian language.

Key words: infixes, morphemic structure, way of word-building, word-formative type, Ukrainian language.

Традиційна морфеміка заперечує існування в українській мові, як і в інших слов'янських мовах, такого виду афіксів, як інфікси. Проте практика морфемного членування слів та вивчення дериваційного процесу, у якому формантом виступає особливий вид афіксів, спростовують цю точку зору, а також сам погляд на те, що собою становлять такі морфемні, як інфікси.

У мовознавчій науці загальновідома думка, за якою інфікси — це службові морфемні внутрісегментного характеру. Питання про те, якою саме є позиція інфіксів у слові, — спірне. На основі дослідження морфемної будови та творення слів у таких мовах, як кхмерська, латинська, литовська та деяких інших, у яких виділення внутрісегментних елементів не викликає ніяких сумнівів, склалося дві точки зору щодо ознак цього виду афіксів. Одна з них, більш поширена, полягає в тому, що інфікси — це афікси, які, утворюючи нове слово або словоформу, вставляються всередину кореня [1: 92; 3: 25; 4: 270; 6: 268–269]. За іншою точкою зору, інфікси — це морфемні, вставлені в корінь або основу [7: 195; 9: 211]. Окрім цих двох поглядів на місце інфіксів у структурі слова, є ще одна точка зору, яка заслуговує на особливу увагу. Належить вона дослідникові чеської мови Г. П. Нешименку, на думку якого вставні морфемні (термін “інфікс” мовознавець не вживає) вклинюються всередину основи. При цьому розрив структури мотивуючого слова, зазначає мовознавець, не є чітко фіксованим, оскільки внутрісегментні елементи можуть зустрічатися як між морфемами (на морфемному стику), так і всередині них, зокрема в корені або в суфіксі [5: 202]. Диференціальна ознака, за допомогою якої дослідник ідентифікує вставні морфемні, — позиція у слові. В усіх випадках словотворення зазначені афікси або проникають всередину мотивуючого слова між морфемами, нехтуючи обов'язковими для всіх слов'янських мов правилами поетапного приєднання морфем, або ж вклинюються всередину кореня чи суфікса.

Питання про вставні морфемні в українській мові, незважаючи на його велике теоретичне і практичне значення, майже зовсім не вивчене. Торкаючись цієї проблеми, дослідники, як правило, обмежуються фразою про те, що в українській мові інфіксів немає. Вивчаючи морфемну структуру дієслівних деминутивних утворень, В. О. Горпинич уперше в мовознавчій науці заявляє про існування в українській мові інфіксів: “Якщо за диференціальну ознаку інфікса визнати “знаходження всередині будь-якої морфемі”, а не лише кореневої, тоді морфи *-оньк-*, *-ус'*-, що знаходяться всередині інфінітивного суфікса